

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/44/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5709202337
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5709202337.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobkyne: Mgr. E. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom Ul. P. J. F. XXXX/XX, A., právne zastúpenej JUDr. Petrom Harakálym, advokátom, so sídlom Mlynská 28, Košice, IČO: 00 620 157, proti žalovanému: Univerzitná nemocnica Martin, so sídlom Kollárova 2, Martin, IČO: 00 365 327, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, o odvolaní žalovaného proti platobnému rozkazu Okresného súdu Martin č. k. 9C/47/2009-924 zo dňa 01.07.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konania a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozhodnutím Okresný súd Martin (ďalej aj „súd prvej inštancie“, resp. „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.990,- eur z titulu náhrady za bolesť spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 08.01.2009 do zaplatenia, sumu 4.680,- eur z titulu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 08.01.2009 do zaplatenia a sumu 2.340,- eur z titulu zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol (výrok II.). Žalovanému proti žalobkyni náhradu trov konania nepriznal (výrok III.). Žalobkyni uložil povinnosť nahradiť Slovenskej republike trovy štátu v rozsahu 5/6 a žalovanému povinnosť nahradiť Slovenskej republike trovy štátu v rozsahu 1/6 celkových trov štátu (výrok IV.). O výške náhrady trov konania štátu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok V.). V dôvodoch svojho pomerne rozsiahleho rozhodnutia uviedol, že po vykonanom dokazovaní dospel k presvedčeniu, že žalovaný nesie zodpovednosť za zdravotné poškodenie žalobkyne vyvolané infekciou pseudomonas aeruginosa po právnej stránke poukazujúc na ust. § 420 Občianskeho zákonníka. K predmetnému záveru okresný súd dospel preto, lebo z množstva vykonaných dôkazov, predovšetkým znaleckých posudkov si osvojil názor vyslovený v znaleckom posudku organizácie Forensic.sk, Inštitútom forenzných medicínskych expertíz s. r. o., so sídlom v Bratislave, že k zaneseniu pseudomonadovej infekcie u žalobkyne mohlo dôjsť v období od 04.01.2006 do 19.01.2006, a to vzhľadom na skutočnosť, že uvedená infekcia je typická infekciou charakteristickou pre nemocničné prostredie, a preto je ťažké predpokladať (aj keď z časového hľadiska v priebehu infekcie to nie je vylúčené), že by mohla byť zanesená pri extrahovaní stehov z pôvodnej operačnej rany dňa 30.12.2005, vzhľadom na skutočnosť, že stehy boli žalobkyni vyberané v domácom prostredí. Tento záver bol podložený predovšetkým výsluchom MUDr. O. T., ktorý pre okresný súd a za znaleckú organizáciu Forensic.sk vypovedal na pojednávaní dňa 07.09.2016 a na výpoveď, ktorého súd prvej inštancie v podrobnostiach odkázal. Súd prvej inštancie si teda osvojil záver, že aj keď pri odobratí stehov z operačnej rany dňa 04.01.2006 pri rehospitalizácii žalobkyne nebola zistená prítomnosť pseudomonas aeruginosa (ktorá bola potvrdená a z materiálu odobratého pri operácii 19.01.2006), boli prítomné v mieste operačnej rany iné baktérie, ktoré vytvárali vhodnejšie podmienky pre ďalší infekt, vyvolaný pseudomonas aeruginosa, ku ktorému však došlo až počas hospitalizácie žalobkyne v

čase od 04.01.2006 do 19.01.2006. Práve infekcia, ktorá u žalobkyne vznikla v nemocničnom prostredí v tomto období bola dôvodom a podľa vykonaného dokazovania jediným dôvodom neúspešnosti operácie z 13.12.2005. S poukazom na uvedené, súd prvej inštancie na rozdiel od žalobkyne dospel k presvedčeniu, že je nutné zvažovať zodpovednosť žalovaného len za zdravotné následky, ktoré u nej vznikli po 04.01.2006 a nie tak, ako to tvrdila už od 13.12.2005, teda od momentu vykonania lekárskeho zákroku. S poukazom na vykonané znalecké dokazovanie, okresný súd vylúčil možnosť, že by sa žalobkyňa nakazila už pri operačnom zákroku dňa 13.12.2005, resp. do konca svojej hospitalizácie v súvislosti s týmto zákrokom, teda do 23.12.2005 a vylúčila aj možnosť, že by žalobkyňa sa predmetnom baktériou nakazila v domácom prostredí, prípade pri extirpácii stehov dňa 30.12.2005, keďže ide o nákazu, ktorá je charakteristická pre nemocničné prostredie. Konštatovanie žalobkyne o veľkých bolestiach a vysokých teplotách môže vyjadrovať len jej subjektívne pocity. Žalobkyňa totiž nepreukázala a nepredložila žiadny zdravotný záznam z obdobia od 23.12.2005 do 04.01.2006, ktorý by potvrdzoval existenciu tak vysokých teplôt, aké žalobkyňa uvádzala pri svojej rehospitalizácii dňa 04.01.2006, keď s ňou bola spísaná anamnéza, a preto keďže objektívne zdravotné nálezy žalobkyne pre to nesvedčali, súd vylúčil, že by zdravotné ťažkosti žalobkyne vo vianočnom období medzi dvoma hospitalizáciami boli spôsobené práve infekciou pseudomonas aeruginosa. Trvalé zdravotné následky žalobkyne tak, ako vyplynuli zo znaleckého posudku MUDr. Lisánskeho a zdravotné výkony, ktorým sa musela podrobiť v súvislosti s liečbou zápalu vyvolaného nozokomiálnou nákazou, vznikli počas rehospitalizácie žalobkyne po 04.01.2006 a podľa presvedčenia súdu žalovaná strana neprodukovala dostatok dôkazov preukazujúcich, že vykonávala vo vzťahu k žalobkyňi také aktívne a efektívne opatrenia, ktorými mohla riziko nozokomiálnej nákazy u žalobkyne takmer celkom eliminovať, hoci žalovaná vedela o riziku nozokomiálnej nákazy v nemocničnom prostredí. V období od 04.01.2006 preto podľa presvedčenia súdu zdravotná starostlivosť žalobkyňi nebola poskytnutá riadne, teda tak, aby k nozokomiálnej nákaze nedošlo. Aj keď žalovaný predkladal najmä v trestnom konaní hygienické a sterilizačné plány, ktoré boli súčasťou trestného spisu, poskytol žalobkyňi aj antibiotickú liečbu, tieto opatrenia boli nepostačujúce k tomu, aby sa infekcii baktériou pseudomonas aeruginosa u žalobkyne v období po 04.01.2006, zabránilo. Na druhej strane žalovaný neprodukoval dosť dôkazov, ktoré by súd presvedčili, že vykonal voči žalobkyňi také konkrétne aseptické opatrenia, ktorými by riziko nozokomiálnej nákazy u žalobkyne eliminovala na najnižšiu možnú mieru. Okresný súd preto dospel k presvedčeniu, že u žalobkyne je potrebné odškodniť bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, teda odškodniť poškodenie zdravia, ktoré bolo preukázateľne vyvolané infekciou, ktorú žalobkyňa získala v priestoroch nemocnice žalovaného v období od 04.01.2006 do 19.01.2006, keď už bola táto infekcia jednoznačne verifikovaná. Aj keď sa výška náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia preukazuje lekárskeho posudkom, aký žalobkyňa už k pôvodnej žalobe podala, v zmysle § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „zák. č. 437/2004 Z. z.“) ak vzniknú dôvodné pochybnosti o správnom hodnotení bolestného, alebo o správnom hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia v lekárskom posudku, môže tak poškodený, ako aj osoba, ktorá zodpovedá za poškodenie zdravia, požiadať o vydanie znaleckého posudku podľa osobitného predpisu. Napriek tomu, že žalobkyňa nebola spokojná s bodovým hodnotením, ktoré vo svojom znaleckom posudku podal MUDr. Lisánsky, súd dospel k presvedčeniu, že žalobkyňu je potrebné odškodniť práve podľa tohto znaleckého posudku, ktorý považoval za správny a podaný v súlade s dostupnou zdravotnou dokumentáciou žalobkyne a v súlade so zákonnými zásadami odškodňovania bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia. Naopak, lekárskeho posudku, ktorý žalobkyňa predložila spolu so žalobou, súd prvej inštancie považoval za nevieryhodný, nadhodnotený, nezodpovedajúci skutočným zákrokom, ktoré u žalobkyne boli vykonané a nálezom, ktoré u žalobkyne vznikli v súvislosti s tým poškodením zdravia, za ktoré tak, zodpovedá žalovaný. Znalecký posudok MUDr. Lisánskeho spolu s jeho výpoveďou na pojednávaní okresný súd považoval za vecne správny, erudovaný a korešpondujúci aj so záverom znalcov pribratých v trestnom konaní. Preto zamietol návrh žalobkyne na kontrolné znalecké dokazovanie. Vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný zodpovedá za bolesť, ktorú žalobkyňa utrpela v súvislosti s liečbou, ktorá bola nutne vyvolaná nozokomiálnou nákazou, preto zodpovedá za bolesť utrpenú žalobkyňou pri operačnom výkone dňa 19.01.2006, 16.02.2007, 20.03.2007, 03.09.2007, 14.11.2007 a 23.11.2007, pričom bolesť MUDr. Lisánsky v dodatku znaleckého posudku obodoval počtom 240 bodov. Aj keď žalovaný vzniesol námietku premlčania u nárokoch žalobkyne na odškodnenie bolesti za operáciu 19.01.2006 a 16.02.2007, s poukazom na ust. § 106 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie sa s názorom žalovaného na premlčanie týchto nárokov nestotožnil. Uviedol, že prítomnosť pseudomonas aeruginosa bola u žalobkyne potvrdená po operačnej revízii dňa 19.01.2006 a všetky ďalšie operácie dňa 06.02.2007, 30.03.2007, 03.09.2007, 14.11.2007 a 23.11.2007 boli vyvolané potrebou liečby tohto zápalu v hĺbke pôvodného operačného poľa, teda pri pravom bedrovom kĺbe

žalobkyne. Všetky operácie slúžili prioritne liečbe zápalu, ktorý vyústil potom v trvalý následok, teda chronickú osteomyelitídu horného konca stehennej kosti vpravo. Až po poslednom operačnom zákroku 23.11.2007 sa podarilo zápal u žalobkyne dostať pod kontrolu aspoň do takej miery, že ďalšia liečba tohto zápalu si už ďalšiu operačnú revíziu v oblasti horného konca stehennej kosti nevyžadovala. Preto okresný súd vec uzatvoril tak, že liečba žalobkyne v súvislosti so zápalom bola ukončená operačným spôsobom až 23.11.2007 a približne k tomuto dňu bol zápal vyvolaný pseudomonas aeruginosa u žalobkyne zvládnutý do tej miery a súčasne zdravotný stav žalobkyne ustálený do tej miery, že ďalšia operačná liečba potom už nebola potrebná. Preto liečebný proces u žalobkyne, ktorý začal prvou operáciou 19.01.2006 a pokračoval až do poslednej operácie 23.11.2007, bol ukončený operačne práve k 23.11.2007, a preto podľa presvedčenia okresného súdu až od tejto chvíle začala plynúť u žalobkyne dvojiročná subjektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na bolestné za takýto druh liečby, akému sa v tomto období žalobkyňa podrobila. Pokiaľ ide o nárok na náhradu škody spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia, tam premlčacia doba plynie od doby, kedy možno objektívne vykonať bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia, teda táto doba plynie od momentu, keď sa zdravotný stav poškodeného ustálil, to znamená rok po poslednej operácii. Súd s poukazom na vyššie uvedené nepovažoval nárok žalobkyne na odškodnenie bolesti za zákroky 19.01.2006 a 16.02.2007 za premlčaný, nakoľko tieto boli súčasťou permanentne pokračujúcej liečby zápalu, ktorý u žalobkyne vznikol. Ak teda žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 12.03.2009, podala ju v rámci plynutia dvojiročnej subjektívnej premlčacej doby. Žalobkyňa má preto nárok na odškodnenie bolesti podľa doplnku znaleckého posudku MUDr. Borisa Lisánskeho v rozsahu 240 bodov pri hodnote bodu 12,456 eur. Suma 12,456 eur je 2 % z priemernej mzdy v národnom hospodárstve v roku 2006 (622,80 eur). Okresný súd vychádzal zo skutočnosti, že nárok na bolestné po ukončení liečby žalobkyne operačným spôsobom vznikol až v roku 2007, a preto za východiskovú priemernú mesačnú mzdu zamestnanca v národnom hospodárstve je nutné zobrať mzdu za rok 2006, teda za rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu za bolesť. Keďže nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia u žalobkyne spočívajúci v chronickej osteomyelitíde vznikol až v roku 2008, teda po ustálení zdravotného stavu, čiže rok po poslednej operácii v roku 2007, je nutné žalobkyňu odškodiť v súlade s posudkom MUDr. Lisánskeho počtom bodov 350, pričom však hodnota bodu predstavuje 13,374 eur, čo sú 2 % z priemernej mzdy pracovníka v národnom hospodárstve za rok 2007 (668,70 eur). Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa sa stala v dôsledku chronickej osteomyelitídy, vyvolanej nozokomiálnou nákazou, získanou u žalovaného, invalidná, čo bolo preukázané vyššie spomínaným rozhodnutím Sociálnej poisťovne, okresný súd mal za to, že je tu priestor aj pre 50 %-né zvýšenie odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia v súlade s ust. § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. Odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia, ktoré súd žalobkyňi priznal v súlade s posudkom MUDr. Lisánskeho, predstavuje 350 bodov, či pri hodnote bodu 13,374 eur a počte 350 bodov pri zaokrúhlení nahor predstavuje sumu 4.680,- eur a 50 %-né zvýšenie odškodnenia potom predstavuje sumu 2.340,- eur. Spravujúc sa týmito úvahami súd prvej inštancie potom priznal titulom náhrady za bolesť žalobkyňi sumu 2.990,- eur, titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 4.680,- eur, ako aj titulom 50 %-ného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyňi sumu 2.340,- eur a napokon aj nárok na úroky z omeškania tak, ako žiadala od 08.01.2009 vo výške 5 % ročne s poukazom na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa si uplatnila nárok na náhradu škody listom zo dňa 04.12.2018, pričom žalovaný jej listom z 08.01.2009 oznámil, že jej nároky neuspokojí a rovnako nesúhlasí s uzatvorením dohody o vyrovnaní za sťaženie spoločenského uplatnenia. Podľa presvedčenia súdu prvej inštancie, žalovaný mal v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka poskytnúť žalobkyňi plnenie hneď dňa nasledujúceho po doručení vyššie uvádzaného listu, ktorým žalobkyňa vyzvala žalovaného na poskytnutie náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Ak tak neurobil, nasledujúcim dňom sa dostal do omeškania. Z tohto dôvodu potom považoval nárok žalobkyne na úrok z omeškania požadovaný od 08.01.2009, teda deň, keď žalovaný spísal negatívnu odpoveď vo vzťahu k žalobkyňi, za dôvodný, pretože žalovaný k tomuto dňu už bol v omeškani s poskytnutím náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia. Pokiaľ ide o 50 %-né zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 2.340,- eur, tam prirodzene vzhľadom na znenie § 5 ods. 5 Zákona č. 437/2004 Z. z. tento nárok vzniká až na základe súdneho rozhodnutia a k tomuto 50 %-nému zvýšeniu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia žalujúca strana ani úrok z omeškania nepožadovala. Keďže žalobkyňa, vychádzajúc z lekárskeho posudku, ktorý predložila a ktorý okresný súd neakceptoval pri odškodnení, požadovala vyššie sumy, súd prvej inštancie vo zvyšku uplatneného nároku žalobu žalobkyne zamietol. Vzhľadom na posudok a výpoveď MUDr. Borisa Lisánskeho nemal preukázaný iný trvalý zdravotný následok u žalobkyne, a najmä nie tie, ktoré

boli uvedené v lekárskom posudku z roku 2008. Žalobkyňa predložila fotografie z mladších čias, na ktorých nemala pri sebe barley a tiež súd z odpovede Všeobecnej zdravotnej poisťovne nezistil, že by žalobkyňa mala predpisované barley pred rokom 2005. Tieto skutočnosti však bez ďalšieho nepotvrdzujú, že by k trvalým následkom u žalobkyne patrili paklb, skrátenie pravej dolnej končatiny do 6 cm, rotačná úchylka, či obmedzenie pohyblivosti pravého bedrového kĺbu ťažkého stupňa a pod. Vzhľadom na degeneratívne ochorenie kolien a chrbtice, bez súvislosti so zdravotným poškodením nozokomiálnou nákazou, je ťažko (vzhľadom na zdravotný stav pred 13.12.2005) určiť, či problémy s chôdzou sú u žalobkyne vyvolané výlučne súčasným stavom v oblasti bedrového kĺbu. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 257 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď konštatoval, že úspešnejšou stranou v spore bol žalovaný, keďže okresný súd finančné nároky žalobkyne v prevažnej časti zamietol. Napriek uvedenej skutočnosti z dôvodov hodných osobitného zreteľa žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, keď za skutočnosť hodnú osobitného zreteľa považoval správanie sa žalovaného, ktorý nadhodnoteným lekársnym posudkom žalobkyňu uviedol do omylu ohľadne dôvodov a výšky jej nárokov. O trovách konania štátu rozhodol súd prvej inštancie podľa § 259 CSP.

2. Proti uvedenému rozsudku podala odvolanie tak žalobkyňa, ako aj žalovaný.

3. Žalobkyňa podala odvolanie čo do výrokov II. a IV. Odvolanie odôvodnila ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. e), f), h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon vytkla okresnému súdu, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V bližších podrobnostiach chronologicky zopakovala akého nároku sa v konaní domáhala a z akých dôvodov. Nesprávnosť zistení skutkového stavu videla v tom, že súd prvej inštancie nesprávne ustálil, že žalobkyňa sa nemohla nakaziť baktériou *pseudomonas aeruginosa* už pri operačnom zákroku dňa 13.12.2005, ale až následne pri svojej rehospitalizácii u žalovaného, počnúc odo dňa 04.01.2006. Podľa okresného súdu žalobkyňa nepreukázala a nepredložila žiadny zdravotný záznam od 23.12.2005 do 04.01.2006, ktorý by potvrdzoval existenciu vysokých teplôt, či vysokých bolesti. Rovnako zdravotné záznamy z hospitalizácie žalobkyne v dňoch 13.12.2005 až 23.12.2005 nesvedčia o prepuknutí akútneho zápalu predmetnou baktériou. Tento nesprávny skutkový záver okresného súdu potom čiastočne viedol aj k nesprávnejmu rozhodnutiu prvoinštančného súdu, ktorý nepovažoval za dôvodne zahrnúť do predmetu náhrady škody na zdraví aj operáciu žalovaného zo dňa 13.12.2005. Podľa presvedčenia žalobkyne z hľadiska skutkového mali byť všetky vykonané dôkazy a z nich plynúce skutkové zistenia posúdené vo vzájomnom kontexte a vo vzájomnej súvislosti, pričom bolo potrebné zohľadniť vecnú a časovú súvislosť jednotlivých skutočností, ktoré boli v konaní zistené a preukázané rôznymi dôkazmi a zohľadniť aj ich časovú a vecnú nadväznosť. V konaní bol jednoznačne preukázaný vývoj zdravotného stavu žalobkyne a chronologický postup tohto vývoja, kedy postupne po operácii dňa 13.12.2005 u žalovaného dochádza k nárastu ťažkosti a prejavov, ktoré je možné označiť za prejavy ranovej infekcie po operácii. Tieto prejavy začínajú postupne narastať už počas hospitalizácie u žalovaného pred prepustením žalobkyne dňa 23.12.2005 v podobe nárastu telesnej teploty a bolesti, kontinuálne pokračujú po prepustení žalobkyne z nemocnice ďalším nárastom telesnej teploty, bolestivosťou rany, výtokom z miesta rany počas vyberania stehov a následne vrcholia počas ďalšej hospitalizácie žalobkyne u žalovaného, ktorá začala dňa 04.01.2006 a vyústila do ďalších operácií žalobkyne. Túto časovú a vecnú nadväznosť jednotlivých skutočností nemožno ignorovať, nakoľko vyplývajú z jednotlivých dôkazov vykonaných v konaní. V uvedenom smere žalobkyňa poukázala nielen na znalecký posudok znaleckej organizácie Forensic.sk, Inštitútu forenzných medicínskych expertíz s. r. o., ktorý bol vyhotovený v trestnom konaní a zo záveroch, z ktorých vychádzal prevažne aj prvoinštančný súd, ale je potrebné vziať v úvahu aj vyjadrenia zástupcu znaleckej organizácie MUDr. O. T., ktorý bol vypočutý v konaní na pojednávaní dňa 07.09.2016. Ten na základe položených otázok okrem iného uviedol, že zistená secernácia pri extirpácii stehov z rany žalobkyne dňa 30.12.2005 môže zadávať indíciu na to, že môže ísť o ranovú infekciu operačnej rany. Zavlčenie pri výbere stehov je veľmi málo pravdepodobné. Žalobkyňou prezentované vyššie uvedené skutkové závery potvrdzujú aj ďalšie dôkazy, konkrétne MUDr. A. F. dňa 06.05.2008 vypovedal ako svedok v trestnom konaní, kde uviedol, že u žalobkyne bol pooperačný priebeh komplikovaný teplotami, na čo aj upozorňoval operátera, ktorý aj napriek tomu žalobkyňu v takomto stave prepustil dňa 23.12.2005 do domácej liečby. Tieto skutočnosti vyplývajú aj zo samotnej prepúšťacej správy zo dňa 22.12.2005, kde sa v nej uvádza, že u žalobkyne sa po operačnom období vyskytujú subfebrillie až febrillie (t. j. zvýšená teplota aj teploty nad 38 °C) aj ďalší svedok MUDr. C. P. v trestnom konaní potvrdil, že vznik infekcie

súvisel s operáciou zo dňa 13.12.2005 alebo nastala bezprostredne po tomto operačnom zákroku. Pooperačná ranová infekcia vzniká počas operácie a bezprostredne po operačnej fáze do vyťahnutia drenu, potom sa rana uzavrie a potom sa táto infekcia ďalej rozmnožuje a prejavuje. Skutkovým záverom okresného súdu, že ranová infekcia nastala až počas hospitalizácie žalobkyne u žalovaného po 04.01.2006, logicky odporuje samotná nesporná skutočnosť, že žalobkyňa bola dňa 04.01.2006 hospitalizovaná práve a len z dôvodu zápalových prejavov po operácií vykonanej dňa 13.12.2005. Jasne to vyplýva z prepúšťacej správy žalovaného, zo dňa 08.03.2006, podľa ktorej bola žalobkyňa prijatá dňa 04.01.2006 na hospitalizáciu s teplotami, fistulou a vysokými zápalovými parametrami. Ak teda žalobkyňa bola už dňa 04.01.2006 prijatá na hospitalizáciu žalovaného z dôvodu zápalových prejavov na jej tele, racionálne nemožno skutkovo zdôvodniť, že infekcie nastala pri hospitalizácii žalobkyne až po tomto dátume. Nie je preto správne ani tvrdenie súdu, že od týchto žalobkyňou tvrdených skutočnostiach neexistovali objektívne zdravotne nálezy. Práve naopak tvrdenia žalobkyne a obsah zdravotnej dokumentácie, ako i ďalších dôkazov sa vzájomne logicky dopĺňajú a podporujú. Okresný súd sa s týmito skutočnosťami vyplývajúcimi z dokazovania nevysporiadal. Z uvedených dôvodov na základe týchto skutkových záverov mala byť do predmetu náhrady škody zahrnutá i operácia žalobkyne zo dňa 03.12.2020. Okresný súd nesprávne vyhodnotil i výšku náhrady škody, keď vychádzal z bodového hodnotenia bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, stanoveného znalcom MUDr. Borisom Lisánskym v znaleckom posudku č. 18/2018. Okresný súd nevzal do úvahy lekárskeho postupu predloženého žalobkyňou spolu so žalobou, nakoľko ho označil za nevierohodný, nedohodnotený, nezodpovedajúci skutočným zákrokom, ktoré boli u žalobkyne vykonané. Podľa presvedčenia žalobkyne z hľadiska vykonaného bodového hodnotenia bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, znalec MUDr. Boris Lisánsky pristupoval k hodnoteniu formalisticky bez snahy skutočne bodovým hodnotením vyjadriť poškodenie zdravia žalobkyne. Žalobkyňa vzhľadom na zásadné námietky voči záverom znalca MUDr. Borisa Lisánskeho navrhla v konaní vykonať znalecké dokazovanie znaleckou organizáciou za účelom preskúmania správnosti bodového hodnotenia bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne, ktoré vykonal znalec MUDr. Boris Lisánsky. Uvedený dôkaz navrhovala žalobkyňa vykonať aj vzhľadom k tomu, že výsluch Doc. MUDr. D. U., PhD., ktorý podal lekárskeho posudok predložený žalobkyňou so žalobou už nebol z dôvodu jeho úmrtia možný. Súd prvej inštancie však tento návrh na dokazovanie žalobkyne zamietol tak, ako zamietol aj návrh na doplnenie jej výsluchu. V tomto smere jej uprel procesné práva aj napriek tomu, že stav konania si doplnenie dokazovania a vzhľadom na významné rozpory znaleckého posudku MUDr. Borisa Lisánskeho vyžadoval. Uvedené skutočnosti naplňajú odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Nesprávne je aj rozhodnutie prvoinštančného súdu pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania, keď podľa názoru žalobkyne je potrebné vzhľadom k predmetu konania vykonať ust. § 255 ods. 1 CSP v súlade so základnými princípy Civilného sporového konania a zohľadňovať najmä kritérium spravodlivosti. Samotný úspech strany v konaní nie je možné hodnotiť mechanicky len porovnaním toho, akú sumu si žalobca uplatnil podanou žalobou a aká suma mu bola v konečnom rozhodnutí priznaná. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Z uvádzaných dôvodov, žalobkyňa odvolací súd žiadala, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil, taktiež, že jej žalobe vyhovie, a to v rozsahu uplatnenej náhrady za bolesť ešte v sume 30.179,02 eur s príslušenstvom, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ešte v sume 15.081,00 eur s príslušenstvom a zvýšenia náhrady za sťaženia spoločenského uplatnenia ešte v sume 7.540,50 eur. Súčasne žiadala priznať plnú náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

4. Žalovaný podal odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie čo do výrokov I., III. a IV. Vo svojom opravnom prostriedku namietal, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tiež nesprávne právne posúdenie veci. Uplatnil teda odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Tvrdil, že v konaní nebolo preukázané, že spôsobil žalobkyňu škodu na zdraví porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže nebolo zistené porušenie konkrétnej právnej povinnosti zo strany žalovaného, vznik škody následkom nesprávneho postupu z jeho strany a nebola preukázaná ani zodpovednosť za zdravotné následky, ktoré nastali u žalobkyne. V podrobnostiach žalovaný namietal záver okresného súdu, že k zaneseniu pseudomonadovej infekcie malo dôjsť v období od 04.01.2006 do 19.01.2006, v ktorom smere si prvoinštančný súd osvojil názor vyslovený v znaleckom posudku organizácie Forensic.sk, Inštitút forenzných medicínskych expertíz s. r. o., a v nadväznosti na to podaný výsluch MUDr. O. T., na ktorý v podobnostiach odkázal. Uvedený záver označil žalovaný za nesprávny.

Spoločnosť, ktorá podávala znalecký posudok totiž vo svojom znaleckom posudku uviedla viac časových hľadísk z hľadiska možnosti zanesenia pseudomonadovej infekcie, pričom časové hľadisko, ktoré si súd osvojil bolo len jedna z možností. To isté vypovedal aj MUDr. T. s tým, že dnes určiť, čo bolo prameňom nákazy je zo spätného pohľadu prakticky nemožné. MUDr. T. nevyvylúčil ani jednu z možností časových hľadísk vzniku infekcie uvádzaných v znaleckom posudku Forensic.sk. Na podporu tejto argumentácie žalovaný poukázal aj na časti výpovede výsluchu znalca MUDr. Lisánskeho. S poukazom na uvádzané skutočnosti, keď znalci v podstate zhodne konštatovali, že nie je možné späť dokázať ani spôsob, ani čas, ani vehiculum, teda, čo bol prameň tej nákazy, ako aj s poukazom na rozdielne vyjadrenia odborníkov ohľadne momentu pravdepodobnosti zavlečenie infekcie, žalovaný označil závery okresného súdu za nesprávne, nemajúce oporu vo vykonanom znaleckom dokazovaní. Súd nevysvetlil z akých dôvodov neprihliada a z akých dôvodov ignoroval ďalšie vyhlásenia tej istej znaleckej organizácie a nezohľadnil v rámci svojej rozhodovacej činnosti závery znalcov, najmä čo do konštatovania, v ktorej sa zhodli všetci znalci, že späť čas, moment, spôsob zavlečenia nie je možné zistiť. Žalobkyňa nepredložila súdu také relevantné dôkazy, ktoré by jednoznačne odborne závery znalca spochybnili. Súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s odôvodnením z akých dôvodov nezobral do úvahy záver znalca MUDr. Lisánskeho. Žalovaný preto označil za nespravodlivé rozhodnutie súdu, že má zodpovednosť za skutočnosť, ktorá nastala ohľadne zdravotného stavu žalobkyne, keď moment, spôsob a čas zavlečenie infekcie u žalovaného nebol ani jedným zo znaleckých posudkov preukázaný. Z uvedeného vyplýva tiež aj nesprávne právne posúdenie prvoinštančného súdu, keď aplikoval na súdenú vec ust. § 420 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o tom, že žalovaný nepreukázal dostatočne vyvinenie sa podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka je nesprávne. Zo strany žalovaného bolo preukázané, že nedošlo k zanedbaniu septických a aseptických štandardov, v predmetnom prípade boli vykonané štandardné opatrenia na zamedzenie vzniku infekcie. Je nesporné, že zo strany Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Martine bolo vykonané monitorovanie a kontrola hygienicko-epidemiologického režimu kliniky žalovaného, o čom svedčí správa RÚVZ zo dňa 08.04.2008, ako aj výsluch MUDr. U.. Na základe priebežne vykonaných kontrolných meraní zo strany RÚVZ nebol na pracovisku OTK v roku 2005 zachytený výskyt pseudomonady. Na preukázanie tejto skutočnosti žalovaný predložil súdu dňa 05.10.2016 protokol o skúškach sterility a protokol o skúškach mikrobiologických sterov z prostredia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva z 19.10.2005 s negatívnym výsledkom výskytu pseudomonas. Prevádzka pracoviska nebola zo strany RÚVZ zastavená, ani nijakým spôsobom obmedzená. Predmetné tvrdenia žalovaného potvrdzujú výpovede vedúcich zamestnancov kliniky, ktorí zabezpečovali riadenie a kontrolu dodržiavania hygienicko-epidemiologického režimu v zmysle štandardného pracovného postupu pre hygienicko-epidemiologický režim pracoviska. Za ďalšie žalovaný poukázal na znalecké posudky vypracované v trestnom konaní, ako aj v rámci občianskoprávneho konania, pričom ani v jednom z nich nebolo konštatované porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného a spochybnené činnosti ohľadne zabránenia vzniku infekcie, nebolo konštatované porušenie hygienicko-epidemiologického režimu. Priznaný nárok na bolestné žalovaný označil za z časti premlčaný, a to z toho dôvodu, že skutkové zistenie, kedy sa z hľadiska bolesti zdravotného stavu žalobkyne ustálil závisí na vyjadrení lekára a nie na voľnej úvahe súdu, ide totiž o posúdenie skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti. Hodnotenie poškodenia za bolesť bolo možné stanoviť po zhojení operačnej rany, teda v intervale cca 10 až 14 dní po jednotlivých operačných výkonoch (viď str. 30 znaleckého posudku 18/2018 znalca MUDr. Lisánskeho). Premlčacia doba ohľadne uplatneného nároku na bolestné podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak uplynula s poukazom na dátum podania žalobného návrhu dňa 12.03.2009 a prvého možného stanovenia hodnotenia za bolesť po jednotlivých operačných výkonoch v prípade : operačného výkonu zo dňa 13.12.2005 - najneskôr 27.12.2007, operačného výkonu zo dňa 19.01.2006 - najneskôr 02.02.2008 a operačného výkonu zo dňa 16.02.2007 - najneskôr 02.03.2009. Za rozhodujúce v tomto prípade je treba považovať určenie ustálenia zdravotného stavu žalobkyne pre účely hodnotenia bolestného zo strany znalca. Nesprávne je tiež rozhodnutie okresného súdu v tej časti, ktorá sa týka určenia sadzby bolestného. Súd priznal nárok na bolestné, pričom v konaní sú odškodňované nároky bolestného za bolesť vytrpenú pri zákrokoch v roku 2006 a 2007. S poukazom na ustanovenie § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z., mal správne prvoinštančný súd v prípade zákroku v roku 2006 za východiskovú priemernú mesačnú mzdu zamestnanca v národnom hospodárstve vziať mzdu za rok 2005, teda za rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu za bolesť, t. j. 11,46 eur a len v prípade zákroku vykonaného v roku 2007 mzdu za rok 2006, t. j. 12,456,- eur. Nesprávne je aj rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorým priznal žalobkyňi 50 % zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sumou 2.340,- eur. V tomto smere nesprávne aplikoval § 5 ods. 5 citovaného zákona, v zmysle ktorého má súd možnosť nie povinnosť zvýšiť náhradu za sťaženie

spoločenského uplatnenia z dôvodu uznania invalidity. Žalobkyňa v konaní nepredložila dôkaz, že sa stala invalidnou výlučne v dôsledku chronickej osteomyelitídy, vyvolanej nozokomiálnou nákazou, získanou podľa súdu u žalovaného. Rozhodnutie sociálnej poisťovne zo dňa 14.11.2007 neobsahuje dôvod, pre ktorý bola žalobkyňa priznaná invalidita, preto toto rozhodnutie nemožno považovať za dôkaz o tom, že na strane žalobkyne došlo k invalidite výlučne z dôvodov, za ktoré je daná podľa súdu zodpovednosť zo strany žalovaného. Navyše jedným z predpokladov priznania invalidity je dlhodobý nepriaznivý zdravotný stav žiadateľky o invalidný dôchodok. Nepriaznivý zdravotný stav je stav dlhodobý, ktorý však žalovaný nijakým spôsobom nezapríčinil. Inými slovami povedané, invalidita, ktorá bola žalobkyňu podľa predloženého rozhodnutia priznaná, nemohla byť priznaná z dôvodov, za ktoré by podľa súdu mal niesť zodpovednosť žalovaný, preto nie je možné zvýšenie podľa § 5 ods. 5 citovaného zákona. Napokon v závere svojho odvolania žalovaný za nesprávne označil aj rozhodnutie o trovách konania, keď vyslovil presvedčenie, že v uvedenom prípade mal súd priznať trovy konania podľa pomeru úspechu vo veci v súlade s § 255 ods. 1 CSP žalovanému. Z uvedených dôvodov žiadal napadnutý rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietnuť.

5. Žalobkyňa v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že v súčasnosti už z povahy veci nie je prakticky možné preukázať konkrétny prameň prenosu nákazy pseudomonadovej infekcie do tela žalobkyne. Keďže reálne preukázanie takejto skutočnosti je nemožné, nie je možné ani od žalobkyne spravodlivo považovať, aby existenciu takejto skutočnosti reálne v konaní preukázala. Za daného stavu bolo povinnosťou žalobkyne tvrdiť a preukázať iné okolnosti a skutočnosti, z ktorých by súd mohol spravodlivo vyvodiť záver, že infekcia bola do tela žalobkyne zavedená práve v čase jej hospitalizácie u žalovaného a že zdroj nákazy pochádza z prostredia žalovaného. V tomto smere žalobkyňa jednoznačne dôkazne bremeno uniesla. V konaní bolo potrebné zohľadniť vecnú a časovú súvislosť jednotlivých skutočností, ktoré boli v konaní zistené a ich časovú a vecnú nadväznosť. Zdravotný stav žalobkyne mal po vykonanej operácii dňa 13.12.2005 nesporný vývoj a chronologický postup. Žalobkyňa naďalej zotrvala na svojom presvedčení, že k prenosu nozokomiálnej nákazy do tela muselo dôjsť už pri prvotnej hospitalizácii u žalovaného a vzhľadom na kmeň baktérie, ktorý sa typicky vyskytuje v zdravotníckych zariadeniach je zrejme, že tento bol prenesený do tela žalobkyne zo zariadenia žalovaného. V konaní bolo preukázané, že príznaky ranovej infekcie u žalobkyne boli už pri výbere stehov dňa 30.12.2005 a samotná opätovná hospitalizácia žalobkyne dňa 04.01.2006 bola z dôvodu, že žalobkyňa mala v rane silné bolesti a vysoké teploty. Je teda nelogické a racionálne nezdôvodniteľné tvrdiť, že k prenosu infekcie došlo až pri výbere stehov dňa 30.12.2005, resp. pri hospitalizácii žalobkyne od 04.01.2006, nakoľko v tom čase už prejavy ranovej infekcie u žalobkyne boli prítomné. Pokiaľ ide o právnu stránku veci, podľa presvedčenia žalobkyne zodpovednosť žalovaného treba posudzovať podľa ust. § 420a Občianskeho zákonníka. Ide o zodpovednosť objektívnu, u ktorej sa nevyžaduje zavinené porušenie povinnosti, keďže v danom prípade tzv. zodpovednosť za výsledok. V tomto smere je teda úplne irelevantné, či zo strany žalovaného došlo k poskytnutiu zdravotnej starostlivosti lege artis alebo nie, či boli dodržané všetky hygienicko-epidemiologické štandardy. Irelevantné je tiež to, či nie je technicky možné dosiahnuť úplnú sterilitu prostredia. Na strane žalovaného je daná zodpovednosť aj podľa § 421a Občianskeho zákonníka, ktorej sa nemožno zbaviť. V zmysle citovaného ustanovenia, každý zodpovedá za škodu spôsobenú okolnosťami, ktoré majú pôvod v povahe prístroja alebo inej veci, ktoré sa pri plnení záväzku použili. Zodpovednosť podľa citovaného zákonného ust. sa vzťahuje aj na poskytovanie zdravotníckych služieb. S vnesenou námietkou premlčania sa žalobkyňa nestotožnila, pretože žalovaný opomína základný fakt, že k zhojeniu rany nedošlo v dobe 10 až 14 dní po jednotlivých operáciách, nakoľko operačná rana žalobkyne neustále hnisala, čím sa liečba neustále a kontinuálne predlžovala a k zhojeniu rany nedošlo ani po niekoľkých operačných výkonoch. Liečenie žalobkyne a jednotlivé operácie, za ktoré sa dožaduje náhrady škody predstavujú jeden kontinuálny celok procesu liečby a v tomto zmysle treba k hodnoteniu tejto náhrady aj pristupovať. S uvedeným súvisí aj otázka stanovenia hodnoty bodu pri stanovení náhrady za bolesť. Liečba žalobkyne, ako určitý kontinuálny celok, bola ukončená v roku 2007, preto je záver okresného súdu ohľadne stanovenia hodnoty bodu pri náhrade za bolesť bez akýchkoľvek pochybností správny. Správny je aj záver okresného súdu ohľadom priznania zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, a to z dôvodov hodných osobitného zreteľa. V zmysle § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách konania žalobkyňa zotrvala na svojej argumentácii prezentovanej v podanom odvolaní.

6. Žalovaný v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne zopakoval svoje predošlé vyjadrenia, naďalej trval na tom, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že spätne čas, moment, spôsob zavlečenie

infekcie nie je možné u žalobkyne zistiť. V tomto smere poukázal na závery vykonaného znaleckého dokazovania, ktoré podrobne citoval. Zdôraznil tiež, že žiaden zo znaleckých posudkov nekonštatoval porušenie povinnosti žalovaného pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyňi. Preto žalovaný považuje žalobu žalobkyne v celom rozsahu za nedôvodnú. Nesprávny je názor žalobkyne ohľadom trov konania, v danom prípade má okresný súd správne priznať trovy konania podľa pomeru úspechu a neúspechu v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP. Keďže aktuálny Civilný sporový poriadok neobsahuje obdobne ustanovenie ako predchádzajúca a procesnoprávna úprava v § 142 ods. 3.

7. Vo svojich ďalších podaniach obe sporové strany, či už žalobkyňa, resp. žalovaný zotrvali na svojich vyjadreniach/argumentáciách tak, ako boli uvedené v predchádzajúcich podaniach.

8. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu na základe odvolania oboch strán v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odvolací súd teda preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvádza vo svojom odvolaní.

10. Predmetom preskúmania bolo v danom prípade rozhodnutie prvoinštančného súdu, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 2.990,- eur s príslušenstvom a ďalej sumy 4.680,- eur spolu s príslušenstvom a sumu 2.340,- eur spolu s príslušenstvom, a to na základe zodpovednosti žalovaného za poškodenie zdravia žalobkyne, ktoré bolo vyvolané infekciou, ktorou sa žalobkyňa nakazila v priestoroch nemocnice žalovaného v období od 04.01.2006 do 19.01.2006. Po právnej stránke okresný súd poukázal na ustanovenia § 420 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

11. Keďže v danom prípade išlo v prvom rade o posúdenie toho, či medzi stranami sporu vznikol zodpovednostný vzťah, súd prvej inštancie sa správne v konaní najskôr zaoberal tým, či zo strany žalovaného došlo k protiprávnemu konaniu, ktoré je prvým predpokladom vzniku takéhoto vzťahu, pričom konštatoval, a to na základe výsledkov vykonaného dokazovania, že k takémuto protiprávnemu konaniu zo strany žalovaného došlo, avšak nie tak, ako tvrdila žalobkyňa v súvislosti s jej operáciou zo dňa 13.12.2005 (viď. rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 25.09.2007), ale až v súvislosti s jej následnou liečbou, ku ktorej došlo v priestoroch nemocnice žalovaného v období od 04.01.2006 do 19.01.2006. Okresný súd svoje hodnotiace závery založil na tom, že vykonané znalecké dokazovanie, či už v trestnom konaní (znalecký posudok Doc. MUDr. Tomáša Trča, Csc., súdneho znalca z odboru zdravotníctvo, ortopédia a traumatológia z Českej republiky zo dňa 20.09.2008, fakultný posudok z odboru zdravotníctvo, vypracovaný Lekárskou fakultou Univerzity Karlovy v Hradci Králové dňa 24.02.2012, znalecký posudok znaleckej organizácie Forensic.sk, inštitút forenzných medicínskych expertíz s. r. o., so sídlom v Bratislave, číslo 133/2004), resp. v civilnom konaní (znalecký posudok č. 18/2018 MUDr. Borisa Lisánskeho) a následne výpovede znalcov, viacerých ošetrojúcich lekárov vyvrátilo tvrdenia žalobkyne o nákuze infekciou pri operácii dňa 13.12.2005 a žalobkyňa tiež žiadnymi dôkazmi nepreukázala, že by k infekciám došlo v období od 23.12.2005 do 04.01.2006. Z viacerých možných príčin vzniku infekcie u žalobkyne, ktoré vzišli zo znaleckého dokazovania a podľa názoru odvolacieho súdu sú štyri, a to: 1/ k vzniku infekcie došlo pri operácii dňa 13.12.2005, 2/ k vzniku infekcie došlo dňa 30.12.2005 (v súvislosti s výberom stehov v domácom prostredí žalobkyne), 3/ k vzniku infekcie došlo v období od 04.01.2006 do 19.01.2006 a 4/ k vzniku infekcie nedošlo z vonkajšieho prostredia, ale táto bola „v skrytej forme“ v tele samotnej žalobkyne (viď výpoveď MUDr. Borisa Lisánskeho), si prvoinštančný súd osvojil „...názor vyslovený v znaleckom posudku organizácie Forensic.sk, Inštitútom forenzných medicínskych expertíz s. r. o., so sídlom v Bratislave, že k zaneseniu pseudomonadovej infekcie mohlo dôjsť v období od 04.01.2006 do 19.01.2006, a to vzhľadom na skutočnosť, že pseudomonadová infekcia je typická infekcia charakteristická pre nemocničné prostredie, a preto je ťažko predpokladať, že by mohla byť zanesená pri extrahovaní stehov z pôvodnej operačnej rany dňa 30.12.2005, a to vzhľadom na skutočnosť, že stehy boli žalobkyňi vybrané v domácom prostredí“. V uvedenom smere okresný súd odkázal na výsluch svedka MUDr. O. T., ktorý vypovedal za znaleckú organizáciu Forensic.sk a na ktorého výpoveď v podrobnostiach odkázal (ide o bod 33. napadnutého rozsudku). Okresný súd ďalej pokračoval, že z uvádzaných dôvodov (...pseudomonadová infekcia je typická infekcia charakteristická pre nemocničné prostredie...) si osvojil záver, že aj keď

pri odobratí stehov z operačnej rany dňa 04.01.2006 pri rehospitalizácii žalobkyne nebola zistená prítomnosť pseudomonas aeruginosa (ktorá bola potvrdená z materiálu odobratého pri operácii dňa 19.01.2006), boli prítomné v mieste operačnej rany iné baktérie, ktoré vytvárali vhodnejšie podmienky pre ďalší infekť, vyvolaný pseudomonas aeruginosa, ku ktorému však došlo až počas hospitalizácie žalobkyne v čase od 04.01.2006 do 19.01.2006. Okresný súd vec uzatváral, že práve infekcia, ktorá u žalobkyne vznikla v nemocničnom prostredí v tomto období bola dôvodom a podľa vykonaného dokazovania jediným neúspešnej operácie z 13.12.2005.

12. Obe sporové strany vo svojich opravných prostriedkoch namietli správnosť skutkového zistenia okresného súdu, ktorý ho viedol k záveru o zodpovednosti žalovaného za poškodenie zdravia na strane žalobkyne.

13. Žalobkyňa v podstate zopakovala svoju argumentáciu z prvoinštančného konania, že k zaneseniu infekcie došlo v súvislosti s jej operáciou zo dňa 13.12.2005, v ktorom smere poukázala na dôkazy ňou predložené, ktoré neboli podľa jej názoru zo strany prvoinštančného súdu správne vyhodnotené (predovšetkým obsah zdravotnej dokumentácie žalobkyne, odpoveď Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 25.09.2007). Súhlasila s tým, že v súčasnosti už nie je prakticky možné preukázať konkrétny prameň prenosu nákazy, a preto za daného stavu bolo jej povinnosťou tvrdiť a preukázať iné okolnosti a skutočnosti, z ktorých by súd mohol spravodlivo vyvodiť záver, že infekcia bola do tela žalobkyne zavedená práve v čase hospitalizácie u žalovaného a že zdroj nákazy pochádza z prostredia žalovaného, v tomto smere tvrdila, že dôkazné bremeno uniesla. Poukázala najmä na vecnú a časovú súvislosť jednotlivých skutočností tak, ako vyplynuli z vykonaného dokazovania. V konaní bolo preukázané, že príznaky ranovej infekcie u žalobkyne boli už pri výbere stehov dňa 30.12.2005 a samotná opätovná hospitalizácia žalobkyne dňa 04.01.2006 bola z dôvodu, že žalobkyňa mala v rane silné bolesti a vysoké teploty.

14. Žalovaný vo svojom opravnom prostriedku zasa argumentoval tým, že z vykonaného dokazovania vyplynulo z časových hľadísk viacero možnosti vzniku infekcie, čo v konečnom dôsledku konštatoval aj znalec v znaleckom posudku, vypracovaným spoločnosťou Forensic.sk, závery ktorého si okresný súd osvojil. Prvoinštančný súd nevysvetlil z akých dôvodov neprihliadol a ignoroval tie časti posudku znaleckej organizácie, že aktuálne spätne čas, moment, spôsob zavlečenia už nie je možné zistiť. Žalobkyňa pritom nepredložila také relevantné dôkazy, ktoré by jednoznačne odborné závery znalca spochybnili. Z vyššie uvedeného vyplýva, že je aj nesprávne právne posúdenie prvoinštančného súdu. Žalovaný podľa svojho presvedčenia preukázal dostatočne vyvinie podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Na podporu správnosti svojej argumentácii poukázal na už v prvoinštančnom konaní predložený protokol o skúškach sterility a protokol o skúškach mikrobiologických sterov z prostredia Regionálneho úradu verejného zdravotníctva z 19.10.2005 s negatívnym výsledkom výskytu pseudomonas. Tiež poukázal, že ani z ďalšieho vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by porušil hygienicko-epidemiologický režim, a preto nie je na mieste konštatovať porušenie právnej povinnosti z jeho strany.

15. Oboznámia sa s obsahom celého spisového materiálu, ako aj dôvodmi napadnutého rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. jeho skutkové zistenia sú predčasné, pretože sa dôsledne nevysporiadal zo všetkými skutočnosťami, ktoré vzišli najavo z vykonaného dokazovania. Záver o prijatí zodpovednosti žalovaného za poškodenie zdravia na strane žalobkyne v dôsledku infekcie, ku ktorej malo dôjsť v období od 04.01.2006 do 19.01.2006 je podľa názoru odvolacieho súdu založený na „predpokladanej pravdepodobnosti“ a nie na jasnom a presvedčivom zistení. Okresný súd v procese hodnotenia dôkazov zvažoval v podstate viaceré možné príčiny vzniku infekcie, z ktorých len preukázanie dvoch by zakladalo zodpovednosť na strane žalovaného, a to vznik infekcie pri operácii dňa 13.12.2005 (viď bod 90. a 91. rozsudku okresného súdu) a v súvislosti s liečbou žalobkyne od 04.01.2006 následne. Súd prvej inštancie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia dostatočne nezaoberal zisteniami vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania a síce, že k vzniku infekcie mohlo dôjsť aj pri domácej liečbe žalobkyne a tiež, že infekcia sa už nachádzala v jej organizme. Absenciu vzniku infekcie z týchto možných príčin súd prvej inštancie síce vylúčil (viď bod 94. a 95. napadnutého rozhodnutia), avšak tieto skutočnosti neodôvodnil dostatočným, jasným a presvedčivým spôsobom. Sám len konštatuje, „že o liečbe žalobkyne v období od 23.12.2005 do rehospitalizácie 04.01.2006 neexistujú v zdravotnej dokumentácii žiadne záznamy“. To, že dňa 30.12.2005 pri výbere stehov v domácom

prostredí žalobkyne lekárom, ktorého meno okresný súd nepoznal, mohlo dôjsť k nákaze baktériou pseudomonas aeruginosa, uviedol súdny znalec MUDr. Boris Lisánsky (viď bod 81. napadnutého rozsudku). Pritom jeho výpoveď mala podľa vlastných slov poskytnúť okresnému súdu „najucelenejší obraz o povahe zdravotného poškodenia žalobkyne“. Aj keď je odvolací súd toho názoru, že pri zodpovednostných vzťahoch, vyplývajúcich z lekárskeho zákroku v nemocničnom prostredí, nie je možné vždy vyžadovať od strany sporu, aby preukázala, že vzťah príčiny a následku bol priamy a bezprostredný, nie je možné ani založiť zodpovednosť žalovaného len na „pravdepodobnostnom závere“, že v danom prípade k vzniku infekcie došlo po 04.01.2006, v podstate vychádzajúc z charakteru infekcie (charakteristickej pre nemocničné prostredie), opisu a priebehu zápalového ochorenia na strane žalobkyne. K záveru o zodpovednosti žalovaného, že k vzniku infekcie došlo dňa 04.01.2006 a následne v jeho priestoroch, sa súd prvej inštancie priklonil predovšetkým vzhľadom k výsledkom vykonaného znaleckého dokazovania, či už v trestnom alebo občiansko-právnom konaní, s poukazom na spomínaný charakter infekcie, v roku 2006 sa navyše pri kontrole dňa 19.6.2006 v nemocnici žalovaného spomínaná infekcia objavila. Okresný súd, ale dostatočne nevysvetlil a nevyhodnotil prečo sa priklonil k tomu, že infekcia v nemocničnom prostredí na pracovisku ortopedicko-traumatologickej kliniky žalovaného existovala už v čase liečby žalobkyne, keď na druhej strane správa Regionálneho úradu verejného zdravotníctva z 18.04. 2005 a 19.10.2005 uvedenú možnosť vylučuje. Inak povedané, prečo okresný súd „prisúdil“ väčšiu dôkaznú hodnotu záverom znaleckého dokazovania (resp. správe z roku 2006), ako správe z roku 2005. Tiež z vykonaného dokazovania vyplýva, že je rozdiel, ak sa baktéria kultivuje z biologického materiálu odobratého od človeka alebo ak sa zistí pri odobratí sterov z pracovných plôch, nástrojov, zdravotníckych prístrojov a pod. V tomto smere nebolo dostatočným spôsobom vykonané dokazovanie a síce k možnosti, že k zápalovému ochoreniu na strane žalobkyne došlo v dôsledku zákroku v domácom prostredí, resp. „z vnútra organizmu“ (táto príčina sa javí zatiaľ ako najmenej pravdepodobná). V uvedenom smere musí okresný súd doplniť dokazovanie tak, aby bolo možné spoľahlivo určiť príčinu nákazy u žalobkyne a zároveň svoje závery, ku ktorým dospeje zákonným spôsobom (§ 220 ods. 2 CSP) odôvodniť.

16. Ďalšími odvolacími námietkami žalovaného o nesprávnom právnom posúdení danej veci (§ 420 Občianskeho zákonníka resp. § 421 Občianskeho zákonníka), nesprávne posúdenou námietkou premičania vo vzťahu k časti nároku na bolestné, ďalej určenou hodnotou bodu za bolesť, nesprávnym zvýšením náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a napokon nesprávnou interpretáciou ustanovenia § 255 ods. 1 CSP vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania sa už odvolací súd nezaoberal, a to vzhľadom k nedostatkom v zistenom skutkovom stave. Riešenie uvedených odvolacích námietok by bolo predčasné, resp. nadbytočné, v ďalšom konaní pred okresným súdom je ale dostatočný priestor pre to, aby sa aj týmito námietkami okresný súd oboznámil a zaoberal.

17. Z vyššie uvedených dôvodov, odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP). V zmysle uvedeného ustanovenia, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom. V danom prípade v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia v otázke zodpovednosti žalovaného za poškodenie zdravia žalobkyne, okresný súd nevykonal navrhované dôkazy dôsledne a vzhľadom k jeho rozsahu odvolací súd nepovažoval za účelné jeho doplnenie v konaní pred odvolacím súdom. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude odstránenie vyššie uvedených nedostatkov.

18. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)